

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 96/2011-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 2. marca 2011 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. S. D., P., pre namietané porušenie základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 35 ods. 1 a čl. 36 písm. a) Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Prešov č. k. 3 K/11/2010-200 zo 14. januára 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. S. D. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. februára 2011 doručená sťažnosť JUDr. S. D., P. (ďalej len „sťažovateľ“), pre namietané porušenie základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 35 ods. 1 a čl. 36 písm. a) Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) č. k. 3 K/11/2010-200 zo 14. januára 2011.

Z obsahu sťažnosti vyplýva:

«Sťažovateľ bol Uznesením Okresného súdu Prešov zo dňa 11. 10. 2010, č. k. 3K/11/2010-98 ustanovený za správcu majetku úpadkyne G. P., bytom K.

Uvedeným uznesením súd zároveň na majetok úpadkyne vyhlásil konkurz, a to na podklade návrhu navrhovateľky - dlžníčky G. P., predtým podnikajúcej pod obchodným menom G. P., súkromný podnik K., s miestom podnikania K., ako to aj vyplýva z úvodnej časti uznesenia. Predmetné uznesenie nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 19. 10. 2010...

Po konaní prvej schôdze veriteľov sťažovateľ v súlade s ustanovením § 43 ods. 1 Zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii v znení neskorších predpisov (ďalej aj „ZKR“) v spojení s ustanovením § 12 ods. 2, písm. a/ Vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 665/2005 Z. z. v znení neskorších predpisov doručil odporcovi návrh zo dňa 04. 01. 2001 na priznanie paušálnej odmeny správcu za výkon činnosti do konania prvej schôdze veriteľov, a to vo výške 2.323,57 €.

Výšku paušálnej odmeny, o ktorú sťažovateľ žiadal (2.323,57 €), odvodil odporca z ustanovenia § 12 ods. 2, písm. a/ Vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 665/2005 Z. z. v znení neskorších predpisov, v zmysle ktorého za výkon funkcie do konania prvej schôdze veriteľov v iných veciach (t. j. v iných veciach ako je vyhlásenie konkurzu na majetok fyzickej osoby - nepodnikateľa) patrí správcovi paušálna odmena v sume 2 323,57 eura, ak hodnota majetku uvedená v súpise majetku podstát (ďalej len „súpisová hodnota majetku“) zapísaného do súpisu majetku podstát (ďalej len „súpis“) bez poznámky v čase konania prvej schôdze veriteľov nepresahuje 33 193, 92 eura. Hodnota majetku, zverejnená v súpise majetku úpadcu bez poznámky nepresahovala 33.193,92 €.

Sťažovateľ poukazoval pri podaní žiadosti o priznanie paušálnej odmeny na to, že síce enunciát uznesenia o vyhlásení konkurzu znie tak, že konkurz bol vyhlásený na majetok úpadkyne G. P., bytom K., teda ako keby bol konkurz vyhlásený na majetok fyzickej osoby - nepodnikateľa, avšak de facto sa v uvedenom konkurznom konaní vporiadávajú iba záväzky úpadkyne, ktoré jej vznikli pri výkone podnikateľskej činnosti ako fyzickej osobe - podnikateľovi, podnikajúcej pod obchodným menom G. P., súkromný podnik K., s miestom podnikania: K. Uvedené vyplýva aj z doručených prihlášok veriteľov, ktorými sú orgány verejnej moci a banky.

Odporca sťažovateľovi priznal paušálnu odmenu pri aplikácii ustanovenia § 12 ods. 1 Vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 665/2005 Z. z. v znení neskorších predpisov, v zmysle ktorej za výkon funkcie do konania prvej schôdze veriteľov vo veci vyhlásenia konkurzu na majetok fyzickej osoby - podnikateľa patrí správcovi paušálna odmena 663,88 eura...

Sťažovateľ má preto za to, že zákonodarca pri zakotvení rozdielnej výšky paušálnej odmeny v ustanovení § 12 Vyhl. č. 665/2005 Z. z. v znení neskorších predpisov prejavil pri určení vyššej paušálnej odmeny správcovi pri výkone činnosti v konkurznom konaní voči fyzickým osobám - podnikateľom ako pri správe majetku fyzických osôb - podnikateľoch vôľu odmeniť správcu proporcionálne podľa vynaloženého úsilia a námahy, ktorej väčšia miera sa predpokladá pri správe majetku fyzickej osobe - podnikateľa ako pri fyzickej osobe - podnikateľa. Sťažovateľ pri doterajšom výkone činnosti správcu musel s poukazom na to, že veritelia si do konkurzu prihlásili pohľadávky, ktoré vznikli úpadkyňi pri výkone podnikateľskej činnosti, spracovať veľké množstvo prihlášok a spracovať konečný zoznam pohľadávok v rozsahu 148 strán.

V konečnom dôsledku sa výkon činnosti sťažovateľa ako správcu rovná úsiliu, ktoré by sťažovateľ musel rovnako vynaložiť, ak by konkurz bol vyhlásený na úpadkyňu ako fyzickú osobu - podnikateľa. Preto sťažovateľ v súlade s princípom materiálneho právneho štátu podľa čl. 1 ods. 1 Ústavy SR, materiálным obsahom a duchom právneho predpisu žiadal súd o priznanie paušálnej odmeny vo výške 2.323,57 €.

Odporca však Uznesením zo dňa 14. 01. 2011, č. k. 3K/11/2010-200 (ďalej aj „napádané uznesenie“) sťažovateľovi priznal paušálnu odmenu iba vo výške 663,88 € a v prevyšujúcej časti návrh správcu zamietol. Uvedené Uznesenie bolo zverejnené v Obchodnom vestníku č. 14/11 dňa 21. 1. 2011 pod č. K000661. Právne účinky doručenia tohto uznesenia nastali pri aplikácii ustanovenia § 199 ods. 9 ZKR dňom 22. 1. 2011. Uvedeným dňom sa napádané uznesenia stalo právoplatným a vykonateľným.

Proti uvedenému uzneseniu nie je prípustné podanie odvolania; v zmysle ustanovenia § 198 ods. 1 ZKR nie je dovolanie proti predmetnému uzneseniu prípustné...

Sťažovateľ je toho názoru, že ak mu súd napádaným uznesením ako správcovi priznal paušálnu odmenu vo výške 663,88 € a nie 2.323,57 €, porušil právo sťažovateľa vlastníť majetok, zakotvené v čl. 20 ods. 1 Ústavy SR, zakotvené taktiež v čl. 1 Dodatkového

protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v znení Protokolu č. 11.

Sťažovateľ je taktiež toho názoru, že uvedeným postupom a rozhodnutím súdu odporca odňal a porušil právo sťažovateľa podnikat' a uskutočňovať inú zárobkovú činnosť, zakotvenú v čl. 35 ods. 1 Ústavy SR a v čl. 36 písmeno a/ Ústavy SR a tiež právo sťažovateľa na odmenu za vykonanú prácu, keďže sťažovateľovi nebola priznaná spravodlivá odmena za výkon činnosti správcu, čo môže v konečnom dôsledku spôsobiť zánik vykonávania činnosti sťažovateľa ako správcu pre konkurz a reštrukturalizáciu pre ekonomickú nevýhodnosť, spočívajúcu v tom, že sťažovateľ musel na spracovanie prihlášok a konečného zoznamu pohľadávok vynaložiť pomerne vysoké náklady, ktoré boli správcom vynaložené bez ohľadu na to, že enunciát uznesenia o vyhlásení konkurzu znel tak, že sa konkurz vyhlasuje na majetok úpadkyne ako fyzickej osoby - nepodnikateľky. Rovnaké paušálne náklady (napr. náklady na kúpu papiera, toner do tlačiarne, strata času) by správca vynaložil aj keby bol konkurz vyhlásený na majetok úpadkyne ako fyzickej osoby - podnikateľky, akurát by tieto náklady boli v rozumnej miere kompenzované odmenou, ktorú sťažovateľ požadoval v tomto prípade priznať.

Uvedený postup odporcu taktiež porušil právo sťažovateľa na rovnaké zaobchádzanie, zakotvené v čl. 13 ods. 3 v spojení s čl. 20 ods. 1 Ústavy SR a v čl. 14 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, keďže sťažovateľovi ako správcovi majetku úpadcu pri vyporiadavaní záväzkov úpadcu, ktorému vznikli počas výkonu jeho podnikateľskej činnosti, odporca priznal paušálnu odmenu vo výške 663,88 € a nie 2.323,57 €, a to iba z dôvodu, že úpadca ukončil svoju podnikateľskú činnosť ohlásením na príslušnom obvodnom úrade, odbore živnostenského podnikania, pričom inému kolegovi - správcovi majetku by odporca za výkon tej istej činnosti a rovnaký rozsah práce priznal za tú istú vykonanú prácu naopak paušálnu odmenu vo výške 2.323,57 € a nie 663,88 €, ako priznal sťažovateľovi, prihliadajúc formálne iba na enunciát uznesenia o vyhlásení konkurzu...»

Sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd v náleze vyslovil, že uznesením okresného súdu č. k. 3 K/11/2010-200 zo 14. januára 2011 boli porušené jeho základné práva podľa čl. 20

ods. 1, čl. 35 ods. 1 a čl. 36 písm. a) ústavy a právo podľa čl. 14 dohovoru, aby uvedené uznesenie zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd je viazaný návrhom na začatie konania.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže

ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

Sťažovateľ namietal porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 35 ods. 1 a čl. 36 písm. a) ústavy a práva podľa čl. 14 dohovoru uznesením okresného súdu č. k. 3 K/11/2010-200 zo 14. januára 2011, ktorý v relevantnej časti napádaného uznesenia uviedol: „... *nie je ponechané na úvahe súdu, v akom rozsahu prizná odmenu správcovi. Súd je viazaný výlučne výrokom uznesenia, ktorým bol vyhlásený konkurz na majetok dlžníka. Keďže v tomto konaní bol konkurz vyhlásený na majetok dlžníka, ktorý je fyzickou osobou – nepodnikateľom, priznal súd správcovi odmenu v zmysle § 12 ods. 1 vyhlášky č. 655/2005 Z. z. vo výške 663,88 eura a v prevyšujúcej časti návrh správcu na priznanie odmeny zamietol.*“

Ako vyplýva z obsahu sťažnosti, sťažovateľ námietku porušenia označených práv nespájal s princípmi spravodlivého procesu vyplývajúcimi z čl. 46 až čl. 48 ústavy.

Ústavný súd súlade so svojou stabilizovanou judikatúrou (napr. III. ÚS 376/08, III. ÚS 224/09, II. ÚS 203/2010) zastáva názor, že všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ak toto porušenie nevyplynie z toho, že všeobecný súd súčasne porušil aj ústavnoprosedné princípy postupu vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy. V opačnom prípade by sa ústavný súd stal opravnou inštanciou voči všeobecným súdom, a nie súdnym orgánom ochrany ústavnosti

podľa čl. 124 ústavy v spojení s čl. 127 ods. 1 ústavy. Ústavný súd by takým postupom nahradzoval skutkové a právne závery v rozhodnutiach všeobecných súdov, ale bez toho, aby vykonal dokazovanie, ktoré je základom na to, aby sa vytvoril skutkový základ rozhodnutí všeobecných súdov a jeho subsumpcia pod právne normy.

Na základe uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že nebola preukázaná príčinná súvislosť medzi označenými právami, ktorých porušenie sťažovateľ namietal, a napádaným uznesením okresného súdu, preto sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Ústavný súd zároveň upozorňuje sťažovateľa, že ním predložená sťažnosť neobsahovala jednu zo všeobecných náležitostí návrhu na začatie konania vyplývajúcu z § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde, t. j. splnomocnenie na zastupovanie navrhovateľa advokátom, čo by taktiež mohlo viesť k odmietnutiu jeho sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nesplnenia zákonom predpísaných náležitostí, a to bez ohľadu na to, že sám má právnické vzdelanie.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. marca 2011